ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 19ης Σεπτεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-104/00 P,

DKV Deutsche Krankenversicherung AG, εκπροσωπούμενη από τον S. von Petersdorff-Campen, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 12 Ιανουαρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-19/99, DKV κατά ΓΕΕΑ (COMPANYLINE) (Συλλογή 2000, σ. II-1), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), εκπροσωπούμενο από τους A. von Mühlendahl και D. Schennen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, S. von Bahr, M. Wathelet, C. W. A. Timmermans και A. Rosas, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 21ης Μαρτίου 2002,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαΐου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 2000, η DKV Deutsche Krankenversicherung AG (στο εξής: DKV) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφά-

σεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Ιανουαρίου 2000, Τ-19/99, DKV κατά ΓΕΕΑ (COMPANYLINE) (Συλλογή 2000, σ. II-1, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: ΓΕΕΑ), της 18ης Νοεμβρίου 1998 (υπόθεση R 72/1998-1), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή που είχε ασκήσει η DKV κατά της αρνήσεως καταχωρίσεως του λεκτικού συμπλέγματος «Companyline» για υπηρεσίες σχετικές με ασφαλίσεις και χρηματοοικονομικές πράξεις.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση:

[...]

β) τα σήματα που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα·

γ) τα σήματα που αποτελούνται αποκλειστικά από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στις συναλλαγές, για τη δήλωση του είδους, της ποιότητας, της

ποσότητας, του προορισμού, της αξίας, της γεωγραφικής προέλευσης ή του χρόνου παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών αυτών·

[...]

2. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται ακόμη και αν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνο σε τμήμα της Κοινότητας.

[...]»

3 Το άρθρο 12 του κανονισμού 40/94, που τιτλοφορείται «Περιορισμός των αποτελεσμάτων του κοινοτικού σήματος», ορίζει τα εξής:

«Το δικαίωμα που παρέχει το κοινοτικό σήμα δεν επιτρέπει στο δικαιούχο του να απαγορεύει στους τρίτους τη χρήση στις συναλλαγές:

[...]

β) ενδείξεων περί το είδος, την ποιότητα, την ποσότητα, τον προορισμό, την αξία, τη γεωγραφική προέλευση, τον χρόνο παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών τους·

[...]

εφόσον η χρήση αυτή γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία ή το εμπόριο.»

Το ιστορικό της διαφοράς

4 Η DKV ζήτησε από το ΓΕΕΑ, με επιστολή της 23ης Ιουλίου 1996, την καταχώριση ως κοινοτικού σήματος του λεκτικού συμπλέγματος «Companyline» για υπηρεσίες σχετικές με ασφαλίσεις και χρηματοοικονομικές πράξεις (κλάση 36).

5 Με απόφαση της 17ης Απριλίου 1998, ο εξεταστής του ΓΕΕΑ απέρριψε την αίτηση αυτή με την αιτιολογία ότι το εν λόγω λεκτικό σύμπλεγμα στερείται διακριτικού χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1998 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή που άσκησε η DKV κατά της αποφάσεως της 17ης Απριλίου 1998 με την ίδια αιτιολογία που είχε διατυπώσει ο εξεταστής.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

6 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιανουαρίου 1999, η DKV άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

7 Πρώτον, στη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το σημείο του οποίου δεν έγινε δεκτή η καταχώριση συντίθεται αποκλειστικά από τους όρους «company» και «line», οι οποίοι είναι, αμφότεροι, όροι της καθομιλουμένης στις αγγλόφωνες χώρες. Ο όρος «company» επιτρέπει να νοηθεί ότι πρόκειται για προϊόν ή υπηρεσία που απευθύνεται σε εταιρίες ή επιχειρήσεις. Η λέξη «line» έχει πλείονες σημασίες. Στον τομέα των ασφαλιστικών και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, σημαίνει, μεταξύ άλλων, έναν κλάδο ασφαλίσεων, ένα φάσμα ή μια ομάδα προϊόντων. Συνεπώς, πρόκειται για δύο γενικούς όρους που υποδηλώνουν απλώς ένα φάσμα προϊόντων ή υπηρεσιών απευθυνομένων στις επιχειρήσεις. Το ότι οι λέξεις αυτές χρησιμοποιούνται ενωμένες, χωρίς καμία γραφική ή εννοιολογική μεταβολή, δεν συνεπάγεται κανένα πρόσθετο στοιχείο ικανό να καταστήσει το σημείο, στο σύνολό του, κατάλληλο προς διάκριση των υπηρεσιών της προσφεύγουσας από τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων. Συνεπώς, το σημείο «Companyline» στερείται διακριτικού χαρακτήρα.

8 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εξέτασε την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία το ΓΕΕΑ δεν είχε λάβει υπόψη του την υποχρέωση εναρμονίσεως του κοινοτικού δικαίου των σημάτων, εκτιμώντας τον διακριτικό χαρακτήρα του επιδίκου σημείου μόνο σε σχέση προς την αγγλόφωνη ζώνη. Συναφώς, στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, προς εφαρμογή των λόγων απαραδέκτου που προβλέπονται στο άρθρο 7 του κανονισμού 40/94, η παράγραφος 2 του ιδίου άρθρου προβλέπει ότι αρκεί οι λόγοι αυτοί να υφίστανται σε τμήμα μόνον της Κοινότητας.

9 Τρίτον, στις σκέψεις 30 και 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι παρείλκε η εξέταση του λόγου ακυρώσεως που αντλείτο από την

παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, καθόσον αρκεί να ισχύει ένας από τους απαριθμούμενους στο άρθρο 7, παράγραφος 1, απόλυτους λόγους απαραδέκτου — εν προκειμένω, η παράγραφος 1, στοιχείο β'— ώστε το σημείο να μη μπορεί να καταχωριστεί ως κοινοτικό σήμα.

10 Τέταρτον, στη σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που αντλείτο από κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του ΓΕΕΑ, παρατηρώντας ότι δεν υφίσταται καμία αντικειμενική και συγκεκριμένη ένδειξη από την οποία να προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, καθοριστικό σκοπό την επίτευξη στόχων άλλων από τους εκτιθεμένους σ' αυτήν.

Η αίτηση αναιρέσεως

11 Με την αίτηση αναιρέσεως, η DKV ζητεί την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και της αποφάσεως του εξεταστή. Ζητεί επίσης να καταδικαστεί το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

12 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την DKV στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

13 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η DKV προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Με το πρώτο σκέλος του

λόγου αυτού, υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν προσδιόρισε τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία θα πρέπει να καθορίζεται ο λόγος αρνήσεως της καταχωρίσεως των «στερουμένων διακριτικού χαρακτήρα» σημάτων, ο οποίος προβλέπεται στη διάταξη αυτή, και να οριοθετείται σε σχέση προς την ύπαρξη ενός «ελάχιστου διακριτικού χαρακτήρα».

14 Κατά την DKV, το Πρωτοδικείο προέβη σε υπερβολικά αυστηρή εκτίμηση των προϋποθέσεων καταχωρίσεως ενός σήματος. Στην πραγματικότητα, η αιτιολογία της αρνήσεως της καταχωρίσεως των σημάτων «που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα» δεν νοείται παρά με τη χρήση ελαχίστων κριτηρίων, πράγμα που συνάγεται τόσο από την οικονομία του άρθρου 7, παράγραφος 1, όσο και από την αποστολή εναρμονίσεως η οποία έχει ανατεθεί στο ΓΕΕΑ.

15 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η DKV υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβλεψε ότι, για την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα ενός σύνθετου σημείου, καθοριστική σημασία έχει μόνον η συνολική εντύπωση που δημιουργεί. Συνεπώς, δεν μπορεί να μην αναγνωριστεί διακριτικός χαρακτήρας σε ένα σημείο με την αιτιολογία ότι τα επιμέρους στοιχεία του, θεωρούμενα μεμονωμένως, δεν έχουν τον χαρακτήρα αυτόν.

16 Κατά την DKV, το σημείο «Companyline» έχει επαρκή διακριτικό χαρακτήρα. Ο συνδυασμός του επιθήματος «line» μαζί με την κύρια έννοια «company» προέρχεται από τη σύντμηση αμέσων και σαφών περιγραφικών ενδείξεων, των οποίων το περιεχόμενο δεν συσκοτίζεται από τη σύντμηση. Στα κράτη μέλη, ακόμα δε και στην πρακτική του ΓΕΕΑ, τέτοια σημεία καταχωρίζονται κανονικά ως σήματα έχοντα διακριτικό χαρακτήρα. Το Πρωτοδικείο, όμως, δεν διέκρινε τις πολλαπλές δυνατές σημασίες που υποδηλώνει ο συνδυασμός αυτός.

17 Ως προς αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, κυρίως, ότι τα επιχειρήματα που επικαλείται η DKV συνιστούν κατ' ουσίαν διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών τις οποίες δεν εξετάζει το Δικαστήριο κατ' αναίρεση. Συνεπώς, ο λόγος αναιρέσεως θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

18 Επικουρικώς, το ΓΕΕΑ υπογραμμίζει, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ότι το Πρωτοδικείο — όπως εξάλλου και το ίδιο ΓΕΕΑ στα δύο στάδια εξετάσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως — κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το επίδικο σημείο στερείται παντελώς διακριτικού χαρακτήρα. Στο πλαίσιο της λογικής αυτής, δεν τίθεται πλέον το ζήτημα ποιος είναι ο αναγκαίος βαθμός διακριτικού χαρακτήρα ώστε να θεωρηθεί ότι υφίσταται ένας «ελάχιστος διακριτικός χαρακτήρας».

19 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη κανένα νομικό κανόνα. Στην υπό κρίση περίπτωση, πρόκειται για λεκτικό σήμα συγκείμενο από δύο περιγραφικούς όρους, χωρίς ο συνδυασμός των δύο εκφράσεων να περιέχει κάποιο στοιχείο φαντασίας που να υπερβαίνει το περιγραφικό περιεχόμενο της εκφράσεως. Η περιγραφική σημασία είναι αναμφισβήτητη και καθίσταται αμέσως αντιληπτή, χωρίς να απαιτεί καμία προσπάθεια αναλύσεως.

20 Συναφώς, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, αρκεί να παρατηρηθεί ότι η διαφορά που υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο αφορούσε την άρνηση της καταχωρίσεως του σημείου «Companyline» με την αιτιολογία ότι το σημείο αυτό δεν είχε διακριτικό χαρακτήρα. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο καλώς περιορίστηκε στην εξέταση του ζητήματος αυτού και δεν ήταν υποχρεωμένο να αποφανθεί επί της τυχόν οριοθετήσεως της εννοίας της ελλείψεως διακριτικού χαρακτήρα σε σχέση προς την έννοια του ελάχιστου διακριτικού χαρακτήρα.

21 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει, καταρχάς να παρατηρηθεί, ότι το Πρωτοδικείο, εξετάζοντας αν ο συνδυασμός δύο γενικών όρων εμφανίζει ένα πρόσθετο χαρακτηριστικό ικανό να προσδώσει στο σημείο, συνολικώς θεωρούμενο, διακριτικό χαρακτήρα, δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

22 Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η συγκεκριμένη εφαρμογή του κριτηρίου αυτού από το Πρωτοδικείο, την οποία αμφισβητεί η DKV, ενέχει εκτιμήσεις πραγματικών περιστατικών. Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 58 επ. των προτάσεών του, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Ιουνίου 2001, C-280/99 P έως C-282/99 P, Moccia Irme κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-4717, σκέψη 78, και διάταξη της 25ης Απριλίου 2002, C-323/00 P, DSG κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002 σ. I-3919, σκέψη 34).

23 Οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου δεν εμφανίζουν κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί αλλοίωση των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του. Ειδικότερα, στη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναφέρεται ότι το γεγονός ότι οι όροι «company» και «line», οι οποίοι είναι, αμφότεροι, όροι της καθομιλουμένης στις αγγλόφωνες χώρες, χρησιμοποιούνται ενωμένοι, χωρίς καμία γραφική ή εννοιολογική μεταβολή, δεν συνεπάγεται κανένα πρόσθετο στοιχείο ικανό να καταστήσει το σημείο, στο σύνολό του, κατάλληλο προς διάκριση των υπηρεσιών της προσφεύγουσας από τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων. Η συλλογιστική αυτή δεν ενέχει καμία ένδειξη που να αφήνει να εννοηθεί ότι υπήρξε αλλοίωση των στοιχείων που προσκομίστηκαν στο Πρωτοδικείο.

24 Η αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει τη συνολική εντύπωση που δημιουργεί ένα σύνθετο σημείο (βλ., όσον αφορά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, την απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-383/99 P, Procter & Gamble κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2001, σ. I-6251, σκέψη 40) δεν είναι βάσιμη. Πράγματι, όπως εκτίθεται στην προηγούμενη σκέψη, το Πρωτοδικείο αφιέρωσε ένα σημαντικό μέρος της συλλογιστικής του στην εξέταση, εφόσον επρόκειτο για σημείο συγκείμενο από λέξεις, του διακριτικού χαρακτήρα του σημείου στο σύνολό του.

25 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

26 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η DKV προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι αρνήθηκε να εκτιμήσει το σημείο «Companyline» από πλευράς του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94.

27 Κατ' αυτήν, η ανάγκη διατηρήσεως ελευθέρων ορισμένων σημείων ή ορισμένων ενδείξεων ούτως ώστε να μπορούν να χρησιμοποιούνται από όλους τους επιχειρηματίες («Freihaltebedürfnis»), την οποία προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', πρέπει να είναι συγκεκριμένη και όχι να υφίσταται απλώς κατά τρόπο αφηρημένο. Η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στενά, περιοριστικά και κατά τρόπο που να ευνοεί την προστασία. Κατά την DKV, ήδη από την πρακτική του ΓΕΕΑ προκύπτει ότι σήματα των οποίων το σημασιολογικό περιεχόμενο έχει, ως προς τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που αναφέρονται στην αίτηση καταχωρίσεως, ορισμένη μόνο σχέση, η οποία δεν μπορεί να διευκρινιστεί περαιτέρω ή είναι αποκρυπτογραφημένη, καθώς και σήματα τα οποία μόνον παραπέμπουν στα χαρακτηριστικά τους ή, το πολύ, απλώς τα υπονοούν, δεν θα πρέπει να θεωρούνται ως περιγραφικά. Συνεπώς, το ΓΕΕΑ δεν έπρεπε να θεωρήσει εν προκειμένω ότι το σημείο «Companyline» έχει περιγραφικό χαρακτήρα.

28 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση του εξεταστή του ΓΕΕΑ, της 17ης Απριλίου 1998, στηρίζει την απόρριψη της καταχωρίσεως του σημείου «Companyline» ως κοινοτικού σήματος αποκλειστικά στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίστηκε στον έλεγχο της διαφοράς από πλευράς της διατάξεως αυτής και μόνον, θεωρώντας, στις σκέψεις 30 και 31 της αποφάσεώς του, ότι δεν χρειαζόταν να αποφανθεί επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείτο από την παρά-

βαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', καθόσον, προς απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως, αρκεί να ισχύει ένας από τους λόγους απαραδέκτου που απαριθμούνται στο άρθρο 7, παράγραφος 1.

29 Η αιτιολογία αυτή σαφώς δεν είναι νομικώς πεπλανημένη. Πράγματι, από το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 προκύπτει εναργέστατα ότι αρκεί να ισχύει ένας από τους απαριθμούμενους στη διάταξη αυτή απόλυτους λόγους απαραδέκτου προκειμένου το επίδικο σημείο να μη μπορεί να καταχωριστεί ως κοινοτικό σήμα.

30 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος και πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

31 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η DKV προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη του το άρθρο 12, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, κατ' αυτήν, η διάταξη αυτή παρεμβαίνει διορθωτικώς στην περιοριστική ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού αυτού.

32 Το άρθρο 12, στοιχείο β', του κανονισμού επιτρέπει, σε περίπτωση αμφιβολίας, να γίνονται δεκτά προς καταχώριση σημεία όπως το «Companyline». Στο μέτρο που η διάταξη αυτή εξασφαλίζει ότι το επίμαχο σημείο δεν εμποδίζει το κοινό να περι-

γράφει συγκεκριμένα τις υπηρεσίες του τομέα των ασφαλίσεως και των χρηματοοικονομικών πράξεων για επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν τα στοιχεία «company» και «line», η αντίρρηση στην οποία στηρίζεται η απόρριψη της καταχωρίσεως του σημείου στερείται ερείσματος.

33 Επ' αυτού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι το επιχείρημα που αντλείται από το άρθρο 12, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου μόνο σε σχέση προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του εν λόγω κανονισμού, διάταξη η οποία, κατά την DKV, έπρεπε να «ερμηνευθεί υπό το φως του άρθρου 12, στοιχείο β'».

34 Το Πρωτοδικείο, εφόσον κατέληξε ότι η απόρριψη της καταχωρίσεως μπορούσε νομίμως να στηριχθεί στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 και ότι, συνεπώς, παρείλκε η εξέταση του λόγου ακυρώσεως που αντλείτο από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', δεν ήταν φυσικά υποχρεωμένο να αποφανθεί ως προς τις σχέσεις μεταξύ της τελευταίας αυτής διατάξεως και του άρθρου 12, στοιχείο β', του κανονισμού. Συνεπώς, ο λόγος αναιρέσεως που συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε θέση επί του σημείου αυτού είναι, συνεπώς, αλυσιτελής.

35 Εάν η DKV επιθυμεί να επικαλεστεί κατ' αναίρεση το επιχείρημα ότι το άρθρο 12, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 παρεμβαίνει διορθωτικώς και στην ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', το επιχείρημα αυτό συνιστά νέον ισχυρισμό που προβάλλεται για πρώτη φορά κατ' αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου και ο οποίος, ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτος (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 13ης Σεπτεμβρίου 2001, C-467/00 P, Επιτροπή Προσωπικού της ΕΚΤ κ.λπ. κατά ΕΚΤ, Συλλογή 2001, σ. I-6041, σκέψη 22).

36 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

37 Με το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η DKV προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι εφάρμοσε το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 στο σημείο «Companyline» χωρίς να λάβει υπόψη του τη στάση που τηρούν οι εθνικές διοικητικές αρχές κατά την καταχώριση παρομοίων σημείων στο σύνολο των κρατών μελών. Η DKV ισχυρίζεται ότι προσκόμισε, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη, πλήθος εγγράφων από τα οποία προκύπτει η στάση αυτή, ιδίως όσον αφορά τη Βρετανική Υπηρεσία Σημάτων. Προσκομίστηκε η απόδειξη ότι υπάρχουν πολλά σήματα, στον τομέα της κλάσεως 36, που περιέχουν το επίθημα «line». Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο κακώς αγνόησε τις αποδείξεις αυτές.

38 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, η DKV υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να λάβει υπόψη του το γεγονός ότι το κοινό είναι εξοικειωμένο με την αγγλική γλώσσα σε μεγάλο τμήμα της Κοινότητας και ότι οι εθνικές υπηρεσίες σημάτων αναγνωρίζουν ότι η αγγλική γλώσσα χαίρει της ίδιας διαδόσεως όπως στην αγγλόφωνη ζώνη της Κοινότητας.

39 Συναφώς, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 91 των προτάσεών του, δεν υφίσταται καμία διάταξη στον κανονισμό 40/94 που να υποχρεώνει το ΓΕΕΑ να καταλήγει σε αποτελέσματα ίδια με εκείνα στα οποία κατέληξαν οι εθνικές διοικητικές αρχές σε παρόμοια περίπτωση. Δεν μπορεί, συναφώς, να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι διέπραξε συναφώς νομικό σφάλμα.

40 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ ορθώς υπογράμμισε ότι από το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι η καταχώριση ενός σημείου πρέπει να απορρίπτεται όταν αυτό έχει περιγραφικό χαρακτήρα ή όταν στερείται διακριτικού χαρακτήρα στη γλώσσα ενός κράτος μέλους, έστω και αν είναι δυνατή η καταχώρισή του εντός άλλου κράτους μέλους. Εφόσον το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το επίδικο σημείο δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα εντός της αγγλόφωνης ζώνης, προφανώς δεν ήταν απαραίτητο να διερωτηθεί ως προς τη φύση της εντυπώσεως που θα μπορούσε να προκαλέσει το σημείο αυτό στους ομιλούντες άλλες κοινοτικές γλώσσες.

41 Επομένως, αμφότερα τα σκέλη του τετάρτου λόγου αναιρέσεως στερούνται ερείσματος και ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

42 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η DKV υποστηρίζει ότι το ΓΕΕΑ ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, στο μέτρο που, σε περιπτώσεις ανάλογες με την υπό κρίση, καταχώρισε άλλα σημεία με το επίθημα «line», όπως «Moneyline», «Cashline», «Immoline» και «Combiline». Συγκεκριμένα, το ΓΕΕΑ, αρνούμενο την καταχώριση του σημείου «Companyline», αγνόησε τις διέπουσες την καταχώριση αρχές και τις οδηγίες εξετάσεως που το ίδιο έχει καθιερώσει. Κατά την DKV, οι λόγοι για τους οποίους το ΓΕΕΑ ενήργησε κατά τον τρόπο αυτό πηγάζουν πιθανώς από την επιθυμία του να εμποδίσει τη σώρευση πλειόνων σημάτων φερόντων το επίθημα «line» στα χέρια της αναιρεσείουσας, πράγμα που συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

43 Το ΓΕΕΑ απαντά ότι πρόκειται για καθαρά αναγόμενες σε πραγματικά περιστατικά εικασίες, οι οποίες ήδη εκτέθηκαν με τον ίδιο τρόπο και ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το τελευταίο ορθώς διαπίστωσε ότι δεν υφίσταται καμία αντικειμενική και συγκε-

κριμένη ένδειξη από την οποία να προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, καθοριστικό σκοπό την επίτευξη στόχων άλλων από τους εκτιθεμένους σ' αυτήν.

44 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η DKV απλώς επαναλαμβάνει ενώπιον του Δικαστηρίου τους ίδιους ισχυρισμούς που είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να διατυπώνει συγκεκριμένη αιτίαση κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, ο λόγος αυτός συνιστά στην πραγματικότητα αίτημα απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, πράγμα το οποίο, κατά το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα διάταξη DSG κατά Επιτροπής, σκέψη 54).

45 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και πρέπει ως εκ τούτου να απορριφθεί.

46 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι οι λόγοι που προβάλλει η DKV προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως είναι απαράδεκτοι ή αβάσιμοι. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

47 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή το ΓΕΕΑ ζήτησε να καταδικαστεί η DKV στα δικαστικά έξοδα, η δε τελευταία ηττήθηκε, η DKV πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την DKV Deutsche Krankenversicherung AG στα δικαστικά έξοδα.

Jann von Bahr Wathelet

Timmermans Rosas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Σεπτεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

P. Jann